

UNES PARAULES RECORDANT LA MONTSE

(en nom de la família)

La Montse era la germana petita de la mama, es portaven 11 anys, i sempre deia que fou una nena mimada per les seves tres germanes, molt més grans que ella, la Treseta, la Cipriana i la Carmeta, a les quals estimava molt.

Amb el meu germà des de ben petits veníem a Lleida cada estiu des de Barcelona a passar les vacances amb la padrina, les ties i els cosins. Hi havia sentiments positius, d'estima i de llibertat naturals. Ens sentíem bé.

És per això que Lleida ha estat present en les nostres vides i en els nostres records: la família Ges, la botiga de fruites i verdures del carrer Carme, el bon caràcter de la padrina, les estades a l'hort, la figura del castell amb la Seu i els viatges amb tren, sempre ens han predisposat a venir ja sigui per qüestions professionals o per passar estones en bona companyia.

I amb la Montse. Ella sempre ens acollia, estant al peu del canó, i a punt per tirar endavant la botiga i superar el que fos (tots recordem quan li va explotar un sífó i perdé un ull). Ella ha estat una dona forta, molt treballadora i lluitadora. Crec que aquests han estat trets característics de les dones de la nostra família.

De jove la Montse apostava pel sentit del deure, del que pensava que havia de fer atenent les demandes del padrí. En una de les darreres converses ens recordava que tot i que no volia llevar-se tan d'hora pel matí per anar al mercat (perquè era molt d'hora), i es queixava amb ganes, ho feia. Sabia que ho havia de fer. Però no es callava, i no ho ha fet mai. Sempre ha dit el que pensava.

Era una persona creient però respectuosa amb d'altres maneres de viure, encara que no es descuidava de portar-nos aigua beneïda de Terra Santa i de compartir la seva fe. La seva presència activa en la vida de la parròquia del Carme durant molts anys ha estat ben reconeguda i ha tingut un sentit per la seva vida.

Va cuidar la seva mare, o sigui la nostra padrina, fins que va morir, va viure de forma austera en el pis que tan li agradava i va contribuir a organitzar viatges que li varen permetre visitar llocs que l'apassionaven, i que revivia mirant les fotos.

Els nebots i nebodes l'hem volgut acompanyar (alguns més des de la distància) especialment quan ha calgut i puc dir convençuda que la família ha estat al seu costat en tot moment, i que les bones amistats de la parròquia i dels viatges li han donat un plus de qualitat a la seva vida. I es mostrava agraïda.

Es va adaptar als nous temps amb l'ús de l'ordinador. Quan va fer 80 anys, ens va reunir a tota la família, i li vàrem regalar coses maques i un ordinador que li va permetre estar vinculada al món a través d'internet. El darrer any mentre ha estat ingressada ha descobert amb il·lusió la seva vena artística, i ha gaudit fent dibuixos i pintant flors.

Sempre s'ha mostrat ben disposada a fer trobades familiars ja siguessin a Lleida, a Barcelona, a Cerdanyola o a Sudanel·l. Fa un parell de mesos vàrem celebrar els seus 90 anys, i després un dinar per Nadal. Estava molt contenta i nosaltres també d'estar junts amb ella. No ens esperàvem que aquesta alegria es trunqués tan aviat.

La tieta ha tingut una llarga vida, una vida de compromís, de fe, de treball, de bons records i d'estima. La nostra sap que la tindrà sempre, però en volem deixar constància.

Una forta abraçada i descansa en pau, estimada Montse.

M.Carme